

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Λέων ὁ Ἀλλάτιος, ὁ γνωστός διὰ τὴν πολυμαθειάν του καὶ γνωστότερος διὰ τε τὰς κατὰ προαίρεσιν ψευδολογίας του καὶ διὰ τὰς πολὺς κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὕβρεις του, λέγει ἐν τῷ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος Ἐγχειριδίῳ αὐτοῦ, ἐκδοθέντι ἐν Ῥώμῃ τῷ 1658 ἔτει, ὅτι μόνον δύο τρεῖς ἀπόκοτοι, ἀμαθεῖς καὶ λολοὶ σχισματικοὶ ἔγραψαν κατὰ τῆς Λατινικῆς ἐκκλησίας. Αἱ λέξεις αὗται τοῦ παπικοῦ παρασίτου Ἀλλατίου ἔδωκάν μοι ἀφορμὴν νὰ ἐρευνήσω τίνες καὶ πόσοι εἰσὶν οἱ κατὰ τῶν καινοτομιῶν τῆς Λατινικῆς ἐκκλησίας συγγράψαντες Ἕλληνες, καὶ οὕτω συνετάχθη τὸ μετὰ χεῖρας πονημάτων, δι' οὗ ὁδηλοῦται ὅτι οὔτε δύο τρεῖς οὔτε ἀμαθεῖς καὶ λολοὶ ἦσαν οἱ τὰ καινότεμα λατινικὰ δόγματα ἐξελέγξαντες Ἕλληνες, ὡς λέγει ὁ αἰεὶ τὴν ἀλήθειαν διαστρέφων Ἀλλάτιος(α). Ἀναμφιβόλως καὶ ἄλλων πολλῶν Ἑλλήνων συγγράμματα ἔμειναν ἡμῖν ἄγνωστα, λανθάνοντα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις ἀνέκδοτα, ἢ ἀπολεσθέντα ἄλλοτε καὶ ὅτε τῷ 1204 ἔτει οἱ καλοὶ Λατῖνοι, κυριεύ-

(α) Ἐν τῷ πονήματι τούτῳ δὲν μνημονεύονται συγγραφεῖς τινες παρέργως ἐλέγξαντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν συγγράμμασιν ὁ μὲν ταύτην ὁ δὲ ἐκείνην τὴν λατινικὴν καινοτομίαν, οὔτε οἱ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1821 καὶ ἐξῆς συγγράψαντες, οὔτε τὰ ἀνωμόμως ἐν διαφόροις βιβλιοθήκαις ἀποκείμενα συγγράμματα.

